

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem Alešem Korejtkem, ve věci

žalobců:

a) **I. L.**

státní příslušnost Ukrajina,

a nezletilých dcer žalobce a)

b) **D. L.**

státní příslušnost Ukrajina,

c) **V. N. L.**

státní příslušnost Ukrajina,

všichni zastoupeni na základě rozhodnutí soudu,

Filipem Rigelem, advokátem,

sídlem Teplého 2786, Pardubice,

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra České republiky

sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 1. 2018, č.j. MV-148965-2/OAM-2017,

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje

- III. Ustanovenému zástupci žalobců Filipu Rigelovi, advokátovi, se přiznává odměna za zastupování ve výši 23.595,-- Kč. Odměna bude Filipu Rigelovi, advokátovi, vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím Ministerstva vnitra České republiky ze dne 2. 1. 2018, č. j. MV-148965-2/OAM-2017, bylo podle § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu“), zastaveno řízení o v pořadí šesté žádosti žalobce b), páté žádosti žalobce a) a čtvrté žádosti žalobce c) o udělení mezinárodní ochrany, neboť se jednalo o další opakované žádosti ve smyslu § 2 písm. g) zákona o azylu, v nichž nebyly uvedeny jiné azylově relevantní skutečnosti než ty, které již byly žalovaným v minulosti posuzovány, přičemž od posledního rozhodování nedošlo k takové změně okolností, která by odůvodňovala obavu, že by žalobci byli v domovském státě (Ukrajina) vystaveny pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo jim hrozila vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu.
2. Proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 1. 2018, č. j. MV-148965-2/OAM-2017, podali žalobci blanketní žalobu, která byla následně doplněna soudem ustanoveným zástupcem (návrh žalobců na přiznání odkladného účinku žalobě soud usnesením ze dne 9. 5. 2018, č. j. 50 Az 1/2018 – 67, zamítl). Dle žalobců se žalovaný nijak nezabýval situací v zemi původu, ačkoliv „*se jedná o Ukrajinu, o které je všeobecně známo, že tu situace zejména na východě eskalovala*“ (v této souvislosti žalobci poukázali na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 Azs 185/2017 – 38). Dále žalobci vyhodnotili jako nesprávný závěr žalovaného, že v poslední (další opakované) žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvedli žádné nové (závažné) azylově relevantní skutečnosti než ty, které již byly předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení, neboť jednak žalobce a) v žádosti uvedl, že si „*nemůže vyřídít pas, neboť po něm na ambasádě chtějí vědět, kde byl posledních pět let*“ [pozn. soudu - žalobce a) na území České republiky pobývá bez povolení k pobytu od roku 2003], a on „*se bojí říct, že v České republice žádal o mezinárodní ochranu, neboť by to mohlo negativně ovlivnit jeho syna*“, jednak byl žalobce b) v květnu roku 2016 podroben psychologickému vyšetření, z něž vyplývá, že „*přechod do jiného jazykového prostředí a školského systému i s ohledem na omezené mentální schopnosti a adaptivitu s největší pravděpodobností nezvládne bez vážných psychických následků, jež mohou být i trvalého charakteru v podobě vážného a nezvratného poškození zdravotního stavu*“. Výsledek psychologického vyšetření „*představuje naprosté novum vůči předchozím žádostem*“. Totéž se údajně týká „*i zpráv školských poradenských zařízení a zpráv o ambulantním vyšetření*“ (žalobci však již neuvedli, jaké konkrétní závažné a azylově relevantní skutečnosti v těchto zprávách obsažené jsou „*nově*“). Z obou výše uvedených důvodů mělo dle žalobců dojít k věcnému posouzení jejich žádostí, nikoliv k zastavení řízení.
3. Dle žalobců navíc správní spis „*neobsahoval dřívější spisy*“, přičemž absence „*těchto spisů znamená nedostatečné podložení skutkový stav*“.
4. I kdyby se soud neztotožnil s výše uvedenými námitkami, domnívají se žalobci, že jejich další opakovaná žádost měla být z důvodů hodných zvláštního zřetele posouzena za použití § 11a odst. 4 zákona o azylu jako přípustná, přičemž důvody zvláštního zřetele hodné spatřují žalobci v tom, že žalobce b) je „*nemocný se srdcem*“ a žalobce c) je lehce mentálně retardovaný a šilhá. Návrat na Ukrajinu by tedy pro žalobce b) a c) znamenal komplikace fyzické i psychické. To platí tím spíše, že žalobci b) a c) jsou ve zdejší společnosti integrováni a jiné prostředí reálně neznají, přičemž posledně zmíněný důvod se s plynoucím časem stává stále významnějším. Dle žalobců však úvaha ohledně aplikace § 11a odst. 4 zákona o azylu v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí absentuje, což opět činí rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným.

5. Ze všech výše uvedených důvodů žalobci navrhli, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě (které není třeba podrobně rekapitulovat, neboť jeho obsah účastníci znají, nadto v řízení byl žalovaný úspěšný, přičemž v odůvodnění rozsudku je třeba především vypořádat základní námitky toho účastníka, kterému soud za pravdu nedal) setrval na závěrech obsažených v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, které je dle jeho názoru způsobilé přezkoumání, věcně správné a zákonné, a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
7. Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“) žalobou napadené rozhodnutí a dospěl k závěru, že **ž a l o b a n e n í d ů v o d n á**.
8. Nejprve je vhodné připomenout, že žádný z článků Listiny základních práv a svobod (dále též „Listina“) nezakládá právo cizince na pobyt na území České republiky, neboť to je dáno pouze jejím občanům (článek 14 odst. 4). Rovněž žádný katalog mezinárodně chráněných lidských práv neobsahuje právo cizince na vstup a pobyt na území cizího státu; jisté mezinárodní garance jsou zachovány pouze v případech státem ukončeného pobytu cizince (srov. bod 27 nálezu Ústavního soudu /plénium/ ze dne 24. dubna 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11). Evropský soud pro lidská práva pak setrvale rozhoduje, že stát je oprávněn v rámci mezinárodního práva a na základě svých smluvních povinností kontrolovat vstup cizinců na jeho území a jejich bydliště (viz např. Abdulaziz, Cabales a Balkandali v. Spojené království, bod 67, Boujlifa proti Francii, bod 42, a řada dalších). Úmluva nezaručuje právo cizince vstoupit nebo pobývat v určité zemi (Khan proti Německu, bod 36). Taktéž právo azylu nelze považovat za právo nárokové. Listina ani mezinárodní smlouvy o lidských právech, jimiž je Česká republika vázána, nezaručují, že právo azylu musí být žádajícímu cizinci poskytnuto (shodně srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 30. 1. 2007, sp. zn. IV. ÚS 553/06, N 17/44 SbNU 217, či usnesení téhož soudu ze dne 27. 6. 2017, sp. zn. III. ÚS 1905/17).
9. Žalobci o udělení mezinárodní ochrany žádali již několikrát [konkrétně se jedná o šestou žádost žalobce b), pátou žádost žalobce a) a čtvrtou žádost žalobce c); tato čísla - mimo jiné - jsou smutným svědectvím o „efektivitě“ (nejen) českého azylového systému a o jeho schopnosti čelit případným migračním tlakům]. Žádosti žalobců byly žalovaným vyhodnoceny jako nedůvodné (později jako nepřipustné), přičemž závěry žalovaného byly jako správné a zákonné opakovaně aprobovány správními soudy [srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 8. 2005, č. j. 36 Az 13/2005 - 18, a na něj navazující usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2006, č. j. 2 Azs 23/2006 - 43, rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 25. 1. 2011, č. j. 47 Az 23/2010-32, a zejména rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 12. 2012, č. j. 28 Az 5/2012 - 59, a na něj navazující usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2013, č. j. 7 Azs 2/2013 - 39, rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 7. 11. 2014, č. j. 29 Az 18/2013 - 70, rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 7. 11. 2014, č. j. 29 Az 19/2013 - 80, a rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 9. 3. 2016, č. j. 29 Az 9/2015 - 65, a na něj navazující usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 12. 2016, č. j. 8 Azs 83/2016 - 62]. Taktéž bývalý manžel žalobce a) a otec žalobců b) a c) R. L. neúspěšně žádal o azyl [srov. např. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 16. 3. 2015, č. j. 29 Az 23/2014 - 71, a na něj navazující usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2015, č. j. 1 Azs 84/2015 - 24, a rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 3. 10. 2016, č. j. 29 Az 56/2015 - 55 (o kasační stížnosti manžela žalobce a/ proti tomuto rozsudku nebylo do dnešního dne Nejvyšším správním soudem rozhodnuto, přičemž věc je evidována pod sp. zn. 5 Azs 254/2016)].
10. Všichni tři žalobci jsou ukrajinské národnosti a ukrajinské státní příslušnosti [stejně jako bývalý manžel žalobce a) a otec žalobců b) a c)]. Žalobce a) žil do roku 2003 na Ukrajině, poté opustil vlast. Cestoval vlakem přes Polsko do České republiky. Po uplynutí platnosti víza se žalobce a)

nepokusil legalizovat svůj pobyt podle zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ale opakovaně žádal o azyl. V žádostech o azyl [podaných jménem svým a později i jménem svých nezletilých dětí - žalobců b) a c)] žalobce a) nejprve tvrdil, že ve vlasti měl ekonomické potíže a odjel proto za prací do České republiky s tím, že na Ukrajinu (kde zanechal tři syny s babičkou) se vracet nechce. Poté žalobce a) uváděl, že chce v České republice zůstat se svým současným přítelem (občanem České republiky) a otcem žalobců b) a c), aby následně ve svých dalších žádostech tvrdil, že společnou domácnost sdílí se svým bývalým manželem, ukrajinským státním příslušníkem R. L., který je i otcem žalobců b) a c), s tím, že návrat na Ukrajinu není možný s ohledem na zdravotní potíže všech žalobců.

11. Žalobci uváděnými důvody se žalovaný zevrubně zabýval [žalovaný naposledy v případě žalobce a) a žalobce c) meritorně rozhodl dne 12. 1. 2012 (rozhodnutí č. j. OAM-260/LE-LE05-LE05-2011), v případě žalobce b) dne 4. 11. 2013 (rozhodnutí č. j. OAM-258/ZA-ZA02-K01-2013)]. Konstatoval, že dle ukrajinských zákonů má každý právo na ochranu zdraví, lékařskou péči a na zdravotní pojištění. Občané Ukrajiny mají právo na vyplácení sociálních dávek, v zemi existují jak všeobecné, tak speciální vzdělávací instituce pro děti vyžadující zvláštní péči. Na Ukrajině též byly přijaty zákony zakazující diskriminaci na základě zdravotního stavu (postižení). Žalovaný dále konstatoval, že žalobce a) netrpí žádnými vážnějšími onemocněním (jeho zdravotní potíže odpovídají jeho věku) a nepodstupuje v České republice žádnou specializovanou léčbu, a proto žalobce a) nemusí mít žádné obavy o své zdraví v případě návratu na Ukrajinu. Ke stejnému závěru dospěl žalovaný i v případě žalobce c) [V. N. L.], u kterého sice byla diagnostikována nedomykavost srdeční chlopně, podle předložených lékařských zpráv však byl žalobci c) doporučen volný režim, běžná dětská životospráva a prevence endokarditidy. Popsané zdravotní obtíže žalobce a) a c) tak nemohou být dle žalovaného v žádném případě důvodem pro udělení azylu, humanitárního azylu či ani doplňkové ochrany. Tento závěr byl akceptován zdejším soudem i Nejvyšším správním soudem (srov. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 12. 2012, č. j. 28Az 5/2012-59, a na něj navazující usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2013, č. j. 7 Azs 2/2013 – 39).
12. Pokud jde o zdravotní stav žalobce b) [D. L.], pak tím se žalovaný zabíral v rozhodnutí ze dne 4. 11. 2013, č. j. OAM-258/ZA-ZA02-K01-2013, přičemž hodnotil jak jeho šilhání (které navíc bylo operativně odstraněno v roce 2016 – pozn. soudu), tak psychické obtíže. Žalovaný též posuzoval možný negativní vliv změny prostředí (v případě návratu na Ukrajinu) na psychiku lehce mentálně retardovaného žalobce b), přičemž uzavřel, že šilhání je běžná oční vada, k jejíž léčbě se používá brýle s okluzorem, kterým žalobce b) disponuje, krom rehabilitačních cvičení není doporučeno žádné jiné speciální opatření. Na Ukrajině existují jak všeobecné, tak speciální vzdělávací instituce pro děti vyžadující zvláštní péči. Bude především na rodičích a pedagogických pracovních, aby adaptaci nezletilého žalobce b) na nové prostředí maximálně usnadnili. Ani zdravotní potíže žalobce b) proto důvodem pro udělení azylu, humanitárního azylu či doplňkové ochrany býti v projednávané věci nemohou. Tento závěr akceptoval opakovaně i zdejší soud (srov. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 12. 2012, č. j. 28Az 5/2012-59, a na něj navazující usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2013, č. j. 7 Azs 2/2013 – 39, a rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 7. 11. 2014, č. j. 29Az 18/2013 – 70).
13. Vzdor výše uvedenému žalobci podali dne 22. 12. 2014 další žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž opět poukázali na svůj špatný zdravotní stav. V žádosti byla zmíněna bolest v nártu a zánártí žalobce a) [doporučena rehabilitace, vložky do bot a vhodná obuv], nedomykavost dvojčípé chlopně žalobce c) [doporučen volný režim, běžná dětská životospráva a prevence endokarditidy] a lehká mentální retardace a horší adaptivita žalobce b). Ve vztahu k žalobci b) byla předložena i zpráva z psychologického vyšetření, v níž bylo uvedeno (obdobně jako ve zprávě z května roku 2016, o níž žalobci nyní opírají jeden z žalobních bodů), že přechod do jiného jazykového prostředí a školského systému žalobce b) i s ohledem na omezené mentální schopnosti a adaptivitu s největší pravděpodobností nezvládne bez vážných psychických

následků, jež mohou být i trvalého charakteru (v podrobnostech viz rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2015, č. j. OAM-702/ZA-ZA-K01-2014, jehož obsah účastníci i soud znají). Dále byly k žádosti předloženy i zprávy z ambulantních vyšetření (oční).

14. Žalovaný žádost zmíněnou sub 13 označil za nepřijatelnou podle § 10a písm. e) zákona o azylu a řízení podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil. V odůvodnění svého rozhodnutí zopakoval zjištění a závěry dříve učiněné (a to i ve vztahu k bezpečnostní situaci na Ukrajině), zhodnotil nově předložené skutečnosti a dospěl k závěru, že žalobci neuvedli žádné nové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit jejich hmotněprávní postavení. Ve vztahu k žalobci b) žalovaný konkrétně uvedl, že si je vědom jeho psychického postižení, nicméně setrval na dříve přijatém závěru, že s ohledem na existenci ukrajinského speciálního školství bude záležet především na rodičích žalobce b) a jejich citlivém přístupu, jak se žalobce b) adaptuje na nové prostředí. Žalovaný též zdůraznil, že současná situace je důsledkem jednání rodičů žalobce b) [tedy i žalobce a)], kteří již několik let nerespektují rozhodnutí žalovaného a vyjma opakovaného podávání žádostí o azyl nečiní žádné kroky k legalizaci svého pobytu na území České republiky. Výše uvedené závěry žalovaného opět bez výhrad akceptoval zdejší soud a následně i Nejvyšší správní soud (srov. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 9. 3. 2016, č. j. 29 Az 9/2015 - 65, a na něj navazující usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 12. 2016, č. j. 8 Azs 83/2016 - 62).
15. V již zmiňovaném usnesení ze dne 1. 12. 2016, č. j. 8 Azs 83/2016 - 62 (srov. zejména body 17 až 22), Nejvyšší správní soud konkrétně konstatoval, že se „žalovaný podrobně zabýval zdravotním stavem všech stěžovatelek, obzvláště pak obou nezletilých, a uvažoval-li v případě nezletilé stěžovatelky b) i o možných psychických potížích a negativním dopadu návratu do země původu na její osobu, vysvětlil, z jakých důvodů nepředstavují novou skutečnost, která by měla být relevantní z hlediska udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Nadto žalovaný v napadeném rozhodnutí poukázal i na jiné možnosti řešení situace stěžovatelek (zajištěním pobytu v České republice skrze některý z institutů, jež nabízí právní úprava obsažená v zákoně č. 326/1991 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů - srov. strany 6 a 7 rozhodnutí žalovaného).“ Nejvyšší správní soud „ve shodě s krajským soudem neshledal, že by tvrzení o nedobré zdravotní stavu obou nezletilých stěžovatelek, špatné zdravotní nebo nedostatečné pedagogické péči a válce v zemi původu nebyly dříve stěžovatelkami uváděny a posuzovány, a vřstala zde potřeba je v souvislosti s opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany nově věcně hodnotit. Žalovaný se uvedeným zabýval ve vztahu ke všem stěžovatelkám v rozhodnutích o předchozích žádostech o udělení mezinárodní ochrany. Nadto se k nastoleným otázkám ve vztahu ke všem stěžovatelkám vyslovil již dříve i kasační soud v usnesení ze dne 20. 6. 2013.“ Nejvyšší správní soud následně uzavřel (usnesení ze dne 1. 12. 2016, č. j. 8 Azs 83/2016 - 62, bod 21), že „ve shodě s krajským soudem neshledal, že by tvrzení o nedobré zdravotní stavu obou nezletilých stěžovatelek, špatné zdravotní nebo nedostatečné pedagogické péči a válce v zemi původu nebyly dříve stěžovatelkami uváděny a posuzovány, a vřstala zde potřeba je v souvislosti s opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany nově věcně hodnotit. Žalovaný se uvedeným zabýval ve vztahu ke všem stěžovatelkám v rozhodnutích o předchozích žádostech o udělení mezinárodní ochrany. Nadto se k nastoleným otázkám ve vztahu ke všem stěžovatelkám vyslovil již dříve i kasační soud v usnesení ze dne 20. 6. 2013, č. j. 7 Azs 2/2013 - 39, které se vztahovalo k rozhodnutí žalovaného o neudělení mezinárodní ochrany na základě předchozí žádosti stěžovatelek.“
16. Žalobci však závěry Nejvyššího správního soudu neakceptovali a dne 27. 12. 2017 podali další opakovanou žádost ve smyslu § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. V žádosti opět poukazovali na své zdravotní problémy a na očekávané potíže žalobce b) spojené s návratem na Ukrajinu. Žalobce a) též zmínil problémy spojené s vyřizováním cestovního dokladu. Skutečnosti, že se jedná o další opakovanou žádost, si byli žalobci již při jejím podání vědomi, neboť přímo v žádosti uvedli, že „v našem případě se sice jedná o další opakovanou žádost, nicméně žádáme z toho důvodu, že v současnosti nemáme jinou možnost, jak legálně zůstat na území České republiky“.
17. Řízení o další opakované žádosti bylo žalobou napadeným rozhodnutím podle § 11a odst. 3 zákona o azylu zastaveno [jednalo se o v pořadí šestou žádost žalobce b), pátou žádost žalobce a)]

Shodu s prvopisem potvrzuje

a čtvrtou žádost žalobce c) o udělení mezinárodní ochrany]. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí o zastavení řízení nejprve uvedl, co bylo obsahem další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, připomněl obsah předcházejících žádostí a obsah svých rozhodnutí o těchto žádostech (aby bylo možno aktuální tvrzení a tvrzení dříve uplatněná porovnat) a uzavřel, že v poslední další opakované žádosti o azyl nejsou obsaženy jiné azylově relevantní skutečnosti než ty, které již byly žalovaným v minulosti posuzovány, přičemž od posledního rozhodování nedošlo k takové změně okolností, která by odůvodňovala obavu, že by žalobci byli v domovském státě (Ukrajina) vystaveny pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo jim hrozila vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu.

18. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které

a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a

b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.

19. Podle § 11a odst. 3 zákona o azylu podal-li cizinec další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a nelze-li se s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a důvodně domnívat, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování nebo že mu hrozí vážná újma, ministerstvo řízení usnesením zastaví. Usnesení o zastavení řízení lze vydat do 10 dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Ministerstvo usnesení o zastavení řízení doručí cizinci na místě nebo na adresu místa pobytu na území, byla-li cizincem při podání další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedena; jinak se usnesení o zastavení řízení uloží po dobu 10 dnů v azylovém zařízení, kde byl cizinec naposledy hlášen k pobytu, a oznámení o uložení písemnosti se vyvěsí na úřední desce v tomto azylovém zařízení. Podání žaloby proti usnesení o zastavení řízení nemá odkladný účinek.

20. Podle § 11a odst. 4 zákona o azylu ministerstvo může z důvodů hodných zvláštního zřetele posoudit podanou opakovanou a další opakovanou žádost jako přípustnou.

21. V odůvodnění rozsudku ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 Azs 185/2017 – 38, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení o další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle § 11a odst. 3 zákona o azylu musí obsahovat zdůvodněný závěr, že

a) cizinec v další opakované žádosti neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, které nemohl uplatnit v předchozích žádostech,

b) nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti.

22. Tentýž senát Nejvyššího správního soudu pak v bodech 8 a 9 odůvodnění usnesení ze dne 26. 6. 2018, č. j. 9 Azs 116/2018 – 28 [ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 3. 2018, č. j. 61Az 2/2018 – 15 (viz zejména bod 9 rozsudku krajského soudu)], vysvětlil, že v případě opakovaných žádosti téhož žadatele o udělení mezinárodní ochrany „nelze abstrahovat od předcházejících správních řízení v jeho věci, kde byl skutkový stav náležitě zjištěn prostřednictvím mezinárodních zpráv o aktuální situaci v zemi původu“, a proto akceptoval postup správního orgánu, který splnil povinnosti akcentovanou pod bodem 21 [písm. b)] tohoto rozsudku konstatováním, že „správní orgán neshledal žádné okolnosti, na jejichž základě by bylo možné se důvodně domnívat, že by žalobce byl v zemi

původu vystaven pronásledování či nebezpečí vážné újmy“ (shodně formuloval své závěry žalovaný i v nyní projednávané věci).¹

23. Z výše uvedeného je zřejmé, že žalovaný nepochybil a jeho rozhodnutí nelze považovat za nepřezkoumatelné, pokud v odůvodnění rozhodnutí o další opakované žádosti žalobců [jednalo se o v pořadí šestou žádost žalobce b), pátou žádost žalobce a) a čtvrtou žádost žalobce c) o udělení mezinárodní ochrany] podrobně znovu (žalovaný se situací na Ukrajině zevrubně zabýval ve všech svých předchozích rozhodnutích) nerozebíral situaci na Ukrajině a konstatoval, že „správní orgán neshledal žádné okolnosti, na jejichž základě by bylo možné se důvodně domnívat, že by jmenovaná nebo její nezletilé děti byly na Ukrajině vystaveny pronásledování či nebezpečí vážné újmy“. Výše uvedené platím tím spíše, že žalobci v poslední žádosti žádné nové skutečnosti o situaci v zemi původu neuváděli, před odchodem z Ukrajiny žil žalobce a) v Ivanofrankivské oblasti (tedy na jihozápadě země), která nebyla a není konfliktem na východní Ukrajině dotčena, a situace na Ukrajině je stabilní (není pravdou – jak žalobci uváděli v žalobě – že by došlo k „*eskalaci*“ konfliktu).
24. Nad rámec nutného odůvodnění přesto soud stručně dodává, že se otázce aktuální situace na Ukrajině z hlediska posouzení ohrožení daným ozbrojeným konfliktem Nejvyšší správní soud vyjadřoval již mnohokrát. Z poslední doby lze zmínit např. usnesení ze dne 20. 6. 2018, č. j. 2 Azs 64/2018 – 37, ze dne 21. 3. 2018, č. j. 1 Azs 42/2018 – 43, ze dne 29. 11. 2017, č. j. 1 Azs 381/2017 – 29, ze dne 8. 11. 2017, č. j. 1 Azs 253/2017 – 35, ze dne 6. 11. 2017, č. j. 7 Azs 302/2017 – 26, ze dne 25. 10. 2017, č. j. 1 Azs 297/2017 – 22, ze dne 25. 10. 2017, č. j. 4 Azs 161/2017 – 38, ze dne 25. 10. 2017, č. j. 6 Azs 290/2017 – 23, ze dne 5. 10. 2017, č. j. 10 Azs 141/2017 – 38, ze dne 3. 10. 2017, č. j. 7 Azs 249/2017 – 23, etc. Ve všech těchto rozhodnutích Nejvyšší správní soud konstatoval, že konflikt na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „*totální konflikt*“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny (Luhanská a Doněcká oblast), přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá. Tyto závěry jsou platné i ke dni vydání tohoto rozsudku a korespondují s aktuálním veřejně dostupnými zprávami o situaci v oblasti (srov. např. <http://reporting.unhcr.org/node/12004>). Obecně samozřejmě nelze zcela vyloučit žádnou variantu vývoje konfliktu na Ukrajině, při jakémkoliv rozhodování je však nutno brát v úvahu pouze varianty pravděpodobné (reálné). Konflikt na východě Ukrajiny tzv. zamrzá, linie dotyku (line of contact) zůstává dlouhodobě stabilní a nic nenasvědčuje tomu, že by mělo dojít k rozšíření konfliktu do jiných částí země.
25. Jak již bylo zmíněno, žalobce a) žil před odchodem z vlasti v Ivanofrankivské oblasti na jihozápadě země, která je plně pod kontrolou centrální vlády v Kyjevě, nebyla a není konfliktem nijak významně dotčena a žalobci tuto skutečnost ani v žalobě nezpochybňují. Shodně hodnotí Ivanofrankivskou oblast i Nejvyšší správní soud (z poslední doby srov. např. usnesení ze dne 26. 7. 2018, č. j. 10 Azs 76/2018 – 30, bod 9, usnesení ze dne 25. 10. 2017, č. j. 10 Azs 279/2017

1. Takový interpretační závěr odpovídá i úmyslu zákonodárce. Jak plyne z důvodové zprávy k zák. č. 314/2015 Sb., jímž byl mimo jiné zaveden institut tzv. opakovaných žádostí a dalších opakovaných žádostí, cílem § 11a odst. 3 zákona o azylu je zamezit „*zneužívání řízení ve věci mezinárodní ochrany, kdy není žádoucí, aby cizinci podávali stále dokola žádosti o udělení mezinárodní ochrany, i třeba pokud dosavadní řízení v téže věci dosud neskončilo (tato situace je řešena v § 11b), s cílem buď zabránit návratu do země původu nebo profitovat z materiálních benefitů poskytovaných žadatelům o udělení mezinárodní ochrany. Je nutné vysvětlit, že tento postup se uplatní s přihlédnutím ke všem předchozím řízením, což znamená, že všechny skutečnosti tvrzené cizincem už byly posouzeny jednak ministerstvem, ale i odvolacím soudním orgánem (podal-li cizinec opravný prostředek)...*“. Ostatně i šestý senát Nejvyššího správního soudu zdůrazňuje, že „*v případě dalších opakovaných žádostí je nutné především posoudit, zda cizinec oproti předchozím žádostem uvedl nějaké nové skutečnosti či poukázal na podstatnou změnu okolností*“ (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2018, č. j. 6 Azs 175/2017 – 26).

- 25, bod 7, usnesení ze dne 25. 10. 2017, č. j. 4 Azs 161/2017 – 38, bod 10, usnesení ze dne 20. 12. 2017, č. j. 10 Azs 307/20147 – 33, usnesení ze dne 15. 6. 2016, č. j. 6 Azs 103/2016 – 19, bod 8, a řadu dalších). Nejvyšší správní soud za nebezpečné nepovažuje ani regiony ve střední (či jižní) části Ukrajiny (srov. např. rozsudek ze dne 8. 11. 2017, č. j. 1 Azs 253/2017 – 35, či rozsudek ze dne 14. 12. 2017, č. j. 9 Azs 293/2017 – 30, bod 16).
26. V případě běžné kriminality žalobci mohou požádat o pomoc státní orgány Ukrajiny. Nejvyšší správní soud v minulosti jasně deklaroval, že Ukrajinu není možno považovat za zhroutený stát neschopný vykonávat základní státní funkce (usnesení ze dne 1. 6. 2017, č. j. 9 Azs 14/2017 – 30, bod 24) a že ukrajinský právní systém poskytuje obětem kriminální činnosti či hrozeb právní prostředky, jimiž se lze vůči takovému jednání bránit u příslušných státních orgánů (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2011, č. j. 4 Azs 8/2011 – 69, či usnesení téhož soudu ze dne 28. 4. 2014, č. j. 5 Azs 19/2013 – 45, bod 30).
27. Ekonomické důvody (resp. nepříznivá ekonomická situace v zemi původu) a s tím související těžké životní podmínky nejsou relevantní (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2003, č. j. 3 Azs 20/2003 – 43, a ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003 – 54, nebo usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 12. 2010, č. j. 8 Azs 16/2010 – 79, usnesení ze dne 24. 5. 2017, č. j. 2 Azs 59/2017 – 27, usnesení ze dne 25. 7. 2017, č. j. 2 Azs 231/2017 – 24, či usnesení ze dne 25. 10. 2017, č. j. 4 Azs 161/2017 – 38, bod 12).
28. Lze tedy uzavřít, že závěr žalovaného, že od posledního rozhodnutí žalovaného nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti, je zjevně správný.
29. Správný je i závěr žalovaného, že žalobci v další opakované žádosti neuvedli žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, které nemohli uplatnit v předchozích žádostech.
30. Nejvyšší správní soud se opakovaně vyjádřil k otázce opakovaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany (viz např. rozsudky ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 – 65, ze dne 8. 9. 2011, č. j. 7 Azs 28/2011 – 74, ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 – 96, ze dne 29. 11. 2017, č. j. 2 Azs 363/2017 – 35, atd.). Z jeho rozhodovací činnosti vyplývá, že institut opakované žádosti neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti, ale jeho hlavním účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit bez vlastního zavinění během předchozího řízení.
31. Takové „nové závažné skutečnosti“ se však v projednávané věci prima vista neobjevily.
32. Skutečnost, že žalobce a) má údajně administrativní problémy s vyřizováním cestovního dokladu, je z hlediska azylu či doplňkové ochrany zcela irelevantní. To vyslovil Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 8. 8. 2012, č. j. 4 Azs 5/2012 – 37. Poukázat lze rovněž na rozsudek téhož soudu ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004-69, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že „*potřeba další legalizace pobytu žadatele o udělení azylu, který na území České republiky pobýval legálně od roku 1989 do 1997, není zákonným důvodem pro udělení azylu (§ 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb.), či na rozsudek téhož soudu ze dne 16. 2. 2005, č. j. 2 Azs 16/2005-75, podle kterého „skutečnost, že zastupitelský úřad domovského státu žadatelky o azyl, odmítl žadatelce vystavit cestovní pas „na dálku“ z České republiky s poukazem, že k vystavení pasu je třeba požádat osobně přímo v Arménii, nelze považovat za akt pronásledování z azylově relevantních důvodů podle § 12 a 13 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., ani za důvod poskytnutí humanitárního azylu podle § 14 téhož zákona.“*
33. Soudu též není zřejmé, proč se žalobce a) „*na ambasádě bojí říct, kde byl posledních pět let*“, když již v dřívější žádosti uvedl, že se obrátil na zastupitelský úřad své země původu v r. 2006 se žádostí ve věci dceřina občanství a tato žádost byla vyřízena kladně (srov. odůvodnění rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 7. 11. 2014, č. j. 29Az 18/2013 – 70). Není tedy

pochyb o tom, že ukrajinské státní orgány vědí, kde žalobce a) pobýval. Navíc žalovaný opakovaně v odůvodnění svých rozhodnutí konstatoval (naposledy tak učinil v odůvodnění rozhodnutí ze dne 2. 4. 2015, č. j. OAM-702/ZA-ZA-K01-2014), že ukrajinská legislativa postih neúspěšných žadatelů o azyl neumožňuje a taktéž Zastupitelský úřad ČR v Kyjevě nemá informace o tom, že by neúspěšní žadatelé o azyl byli po návratu do vlasti jakkoliv znevýhodňováni ze strany státních orgánů. Obavy žalobce a) z reakce ukrajinských státních orgánů na českou azylovou anabázi žalobců jsou proto liché [stejně tak obavy o osud synů žalobce a), které žalobce a) v roce 2003 zanechal na Ukrajině].

34. Novou skutečností relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany nejsou ani zdravotní problémy žalobců či zpráva o psychologickém vyšetření žalobce b), z níž vyplývá, že žalobce b) „přechod do jiného jazykového prostředí a školského systému i s ohledem na omezené mentální schopnosti a adaptivitu s největší pravděpodobností nezvládne bez vážných psychických následků, jež mohou být i trvalého charakteru v podobě vážného a nezvratného poškození zdravotního stavu“. Zdravotním stavem žalobců se již žalovaný v minulosti zabýval (viz body 10 až 12 tohoto rozsudku) a konstatoval, že zdravotní potíže žalobců nejsou takového charakteru, aby odůvodňovaly udělení azylu, humanitárního azylu či doplňkové ochrany, přičemž správní soudy jeho závěr akceptovaly [žalovaný v minulosti ostatně neudělil humanitární azyl ani v případech závažnějších psychických problémů žadatelů o udělení mezinárodní ochrany a správní soudy takový postup nevyhodnotily jako exces – srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 5. 2018, č. j. 5 Azs 237/2016 – 30 (žadatel se suicidální tendencí)]. Jako nikoliv nové byly tyto skutečnosti vyhodnoceny již v rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2015, č. j. OAM-702/ZA-ZA-K01-2014. S tímto hodnocením se správní soudy opět ztotožnily (srov. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 9. 3. 2016, č. j. 29 Az 9/2015 - 65, a na něj navazující usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 12. 2016, č. j. 8 Azs 83/2016 – 62).
35. Pro úplnost je však možno doplnit, že úroveň zdravotnictví v zemi původu bez přistoupení dalších okolností nemůže založit důvod pro udělení azylu (např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 3 Azs 226/2005 - 68, nebo rozhodnutí téhož soudu ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Azs 30/2007 - 69). K porušení Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod by mohlo dojít pouze tehdy, pokud by žadatel o udělení mezinárodní ochrany trpěl závažnou nemocí a zároveň by nedostatečnost zdravotní péče v zemi původu dosahovala takové úrovně, kterou by bylo možné označit za mučení nebo nelidské či ponižující zacházení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2009, č. j. 6 Azs 34/2009 - 89). V dosavadních řízeních žalobci neuváděli žádné zdravotní obtíže, které by se blížily svou závažností k judikaturou vytyčené hranici, jejíž překročení by mohlo mít za následek udělení některé z forem mezinárodní ochrany (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 Azs 15/2010 – 76, a ze dne 22. 4. 2011, č. j. 5 Azs 3/2011 - 131).
36. Pokud jde o zprávy o psychologickém vyšetření žalobce b), pak tyto zprávy s obdobnými závěry již byly taktéž v minulosti žalobci předloženy a žalovaný se k nim vyjadřoval např. v odůvodnění rozhodnutí ze dne 2. 4. 2015, č. j. OAM-702/ZA-ZA-K01-2014, a soud na jeho správné závěry (které byly stručně shrnuty pod bodem 14 odůvodnění tohoto rozsudku) odkazuje. Žalovaný skutečnosti z těchto zpráv plynoucí vyhodnotil v minulosti opět jako nikoliv nové a toto hodnocení žalovaného bylo správními soudy opět akceptováno (srov. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 9. 3. 2016, č. j. 29 Az 9/2015 - 65, a na něj navazující usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 12. 2016, č. j. 8 Azs 83/2016 – 62), přičemž soud nemá důvod se od těchto závěrů odchýlovat. Nelze se proto ztotožnit s žalobci, že mělo dojít k věcnému posouzení jejich žádosti a nikoliv k zastavení řízení. Opět pouze nad rámec nutného odůvodnění soud k možnému návratu žalobců do země původu a k očekávanému vlivu změny prostředí na žalobce uvádí, že rozhodnutím žalovaného nebyl ukončen pobyt žalobců na území České republiky, žalobci mají možnost upravit svůj pobytový status dle zákona o pobytu cizinců.

I kdyby však žalobci byli nuceni území České republiky opustit, nelze přehlížet, že se žalobce a) bude vracet do země původu a může si tam opět vytvořit sociální vazby, jak to učinil při příjezdu do České republiky [žalobce a) má ostatně na Ukrajině matku a tři syny]. Soud samozřejmě nepopírá, že každé přesídlení rodiny z místa na místo (či přímo ze země jedné do země jiné) je spojeno s jistou mírou tvrdosti, dopady případného návratu do země původu na psychiku žalobce a) však budou srovnatelné s dopady jeho rozhodnutí opustit vlast a vycestovat na území České republiky a nelze je proto hodnotit jako neúnosné. Pokud jde o dopady změny prostředí na žalobce b) a c), kteří vyrůstají v bilingvním prostředí (a ukrajinskému jazyku tedy rozumí), soud se ztotožňuje se závěry žalovaného (srov. zejména stranu 6 rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2015, č. j. OAM-702/ZA-ZA-K01-2014), že bude především věcí rodičů a ukrajinských pedagogických pracovníků, aby žalobcům b) a c) umožnili adaptaci na nové prostředí (tento závěr opět v minulosti akceptoval i Nejvyšší správní soud – srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 12. 2016, č. j. 8 Azs 83/2016 – 62). Nelze přitom odhlédnout ani toho, že žalobce b) a c) se v současné situaci nachází především v důsledku postupu rodičů [tedy i žalobce a)], kteří již několik let nerespektují rozhodnutí žalovaného a vyjma opakovaného podávání žádostí o azyl nečiní žádné kroky k legalizaci svého pobytu na území České republiky. Pokud za těchto okolností žalobci naznačují, že by žalobci b) a c) měl být udělen humanitární azyl a žalobce b) [a patrně i R. L.) by následně mohl požádat o azyl za účelem sloučení rodiny (§ 13 zákona o azylu), pak přehlíží, že i v řízení vedeném podle zákona o azylu platí, že nikdo nemůže těžit ze svého nepoctivého či protiprávního jednání (*nemo turpitudinem suam allegare potest*).

37. Jde-li o obecnou (nekonkrétní) námitku žalobců, že nové a závažné azylově relevantní skutečnosti jsou obsaženy též ve „*zprávách školských poradenských zařízení a zprávách o ambulantním vyšetření*“, pak soud ve shodě s žalovaným stejně obecně konstatuje, že žádné nové závažné azylově relevantní skutečnosti v těchto zprávách obsaženy nejsou a opakuje, že tvrzení o nedobré zdravotní stavu všech žalobců [včetně tvrzení o lehké mentální retardaci žalobce b) a předpokládaného vlivu možné změny prostředí na jeho psychiku], nedostatečné pedagogické péči a o válce v zemi původu byla již v dřívějších žádostech žalobců obsažena a byla žalovaným posuzována, a proto nevystala potřeba je v souvislosti s další opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany nově věcně hodnotit.
38. Jde-li o námitku žalobců, že správní spis „*neobsahoval dřívější spisy*“, přičemž absence „*těchto spisů znamená nedostatečně podložený skutkový stav*“, pak soudu není zřejmé, z čeho žalobci při formulaci této námítky vycházeli, neboť do správního spisu nenahlíželi a v době, kdy jejich zástupce nahlížel do spisu soudního, nebyl správní spis dosud k soudnímu spisu připojen. Přesto však soud uvádí, že žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí podrobně zrekapituloval obsah všech předchozích žádostí o udělení mezinárodní ochrany a obsah rozhodnutí o těchto žádostech. Obsah žádostí (včetně příloh) i obsah rozhodnutí žalovaného o těchto žádostech je žalobcům znám a žalovanému je též znám z úřední činnosti. Skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti není třeba dokazovat (to platí i v řízení před soudem – srov. § 121 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.). I kdyby tedy správní spis založený ve věci další opakované žádosti žalobců „*neobsahoval dřívější správní spisy*“, rozhodně by soud nemohl uzavřít, že „*skutkový stav nebyl dostatečně podložen*“, zvláště když žalobci skutečnosti uváděné žalovaným v rekapitulační části odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí v žalobě nezpochybovali.
39. Na tomto místě je vhodné připomenout i to, že rozhodnutí o zastavení řízení o další opakované žádosti není zpravidla nutné odůvodňovat natolik důkladně jako v případě první opakované žádosti. Pokud jsou v obou těchto rozhodnutích řešeny stejné otázky, nic nebrání odkazu na relevantní části předchozího (předchozích) rozhodnutí. Účelem odůvodnění správního rozhodnutí není opakovat již jednou vyřčené a rozhodnutí o žádostech téhož cizince na sebe věcně navazují, byť jsou vydávána v různých řízeních.
40. Soud též neshledal důvodnou námitku žalobců, že se žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí měl výslovně vyjádřit k možnosti aplikace § 11a odst. 4 zákona o azylu.

41. Podle § 11a odst. 4 zákona o azylu ministerstvo může z důvodů hodných zvláštního zřetele posoudit podanou opakovanou a další opakovanou žádost jako přípustnou. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud např. v odůvodnění usnesení ze dne 22. 6. 2017, č. j. 7 Azs 139/2017 – 22 (bod 11), aby byl správní orgán povinen zabývat se aplikací § 11a odst. 4 zákona o azylu, museli žalobci takové důvody tvrdit. Žalobci však v žádosti výslovně uváděli, že jsou si vědomi, že se „v našem případě sice jedná o další opakovanou žádost, nicméně žádáme z toho důvodu, že v současnosti nemáme jinou možnost jak legálně zůstat na území České republiky“. Je však setrvale judikováno (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 – 69, ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004 – 44, ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004 – 94, či usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2018, č. j. 10 Azs 76/2018 – 30, bod 8, ze dne 28. 3. 2018, č. j. 10 Azs 387/2017 – 37, bod 7, usnesení ze dne 7. 12. 2017, č. j. 10 Azs 286/2017 – 35, bod 7, usnesení ze dne 21. 2. 2018, č. j. 1 Azs 329/2017 – 28, bod 12, usnesení ze dne 18. 2. 2016, č. j. 7 Azs 294/2015 – 31, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2015, č. j. 8 Azs 4/2015 – 60, bod 10), že institut azylu neslouží k legalizaci pobytu.
42. Potřeba „zůstat na území České republiky“ tedy ani vzdáleně nemohla žalovanému připomínat „důvod hodný zvláštního zřetele“, pro který by měl další opakovanou žádost žalobců posoudit jako přípustnou.
43. Další skutečnosti uváděné žalobci již nebyly uváděny jako skutečnosti, pro které by měla být jejich další opakovaná žádost připuštěna k meritornímu přezkumu, ale byly uváděny jako skutečnosti, které by měly být důvodem pro udělení azylu v případě věcného posuzování jejich žádosti. Jednalo se však o skutečnosti, které byly buď azylově zcela zjevně irrelevantní (administrativní problémy při vyřizování pasu), popř. již byly dříve uváděny [zdravotní problémy a lehké mentální postižení žalobce b/, zásah do rodinného života²] a žalovaný dospěl k závěru (později akceptovanému správními soudy), že nejsou důvodem pro udělení azylu, humanitárního azylu či doplňkové ochrany [a proto by ani nemohly být důvodem zvláštního zřetele hodného (podle důvodové zprávy k novele zákona o azylu, která byla později provedena zákonem č. 314/2015 Sb., účinným od 18. 12. 2015, je totiž postup dle § 11a odst. 4 zákona o azylu žádoucí v situacích, kdy jsou dány důvody, pro které správní orgán na základě správního uvážení může rozhodnout o udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu)].
44. Jelikož tedy z tvrzení žalobců nevyplývaly žádné okolnosti, které by alespoň vzdáleně „důvody hodné zvláštního zřetele“ připomínaly, a postup podle § 11a odst. 4 zákona o azylu tedy zjevně nepřipadal v úvahu, nelze žalovanému vytýkat, že se jím v odůvodnění svého rozhodnutí výslovně nezabýval (srov. shodně usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2017, č. j. 7 Azs 139/2017 – 22, bod 11). Ostatně obecně platí, že je povinností orgánů veřejné moci zdůvodnit užití konkrétní právní normy, nikoliv obsáhle odůvodňovat, proč tu či onu právní normu nepoužily, nota bene když se její aplikace nikdo výslovně nedovolával.
45. Ze shora uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žalovaný rozhodl správně, pokud řízení o další opakované žádosti žalobců podle § 11a odst. 3 zákona o azylu zastavil, přičemž v žádném případě nelze jeho rozhodnutí označit za nepřezkoumatelné. V této souvislosti je vhodné zdůraznit, že účelem soudního přezkumu není lpění na formální dokonalosti správních

² Na tomto místě soud připomíná, že v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 – 65, Nejvyšší správní soud uvedl, že „ustanovení čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (viz rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 2. 1996 ve věci Gül proti Švýcarsku, stížnost č. 23218/94, <http://ecbr.coe.int>) a v této souvislosti štrasburský soud bere v úvahu mimo jiné i případné extrateritoriální účinky čl. 8 Úmluvy, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, resp. soukromý život na jeho území, a případně, zda je mu za tímto účelem povinen také udělit doplňkovou ochranu. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva přitom vyplývá, že podmínky pro spuštění extrateritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velmi přísné (srov. rozsudek ze dne 6. 2. 2001 ve věci Bensaid proti Spojenému království, stížnost č. 44599/98)“.

rozhodnutí (nejde o literární kvalitu odůvodnění rozhodnutí), ale účinná ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy. Správní soud může výjimečně slevit z nároků na dodržení požadavků § 68 odst. 3 správního řádu, nalezne-li ve správním spisu dostatečnou oporu pro úvahu, že je rozhodnutí správního orgánu po právní i skutkové stránce v souladu se zákonem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006 - 36, č. 1389/2007 Sb. NSS). Postrádalo by totiž smysl (a bylo by ryzím formalismem) rušit rozhodnutí např. v situaci, kdy je zřejmé, že správní orgán by po odstranění vytýkané vady vydal v dalším řízení rozhodnutí v zásadě shodné.

46. Lze tedy uzavřít, že žalovaný ve svém rozhodnutí přesvědčivě odůvodnil, proč řízení o další opakované žádosti žalobců podle § 11a odst. 3 zákona o azylu zastavil, soud se s jeho věcně správnými a zákonným závěry ztotožňuje, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl (výrok I). Rozhodl přitom bez jednání, když zákonem stanovené podmínky pro takový postup byly splněny (§ 51 odst. 1 s. ř. s.)
47. Žalobci nebyli v řízení úspěšní, nemají právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. a contrario), jelikož však úspěšnému žalovanému žádné náklady v řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II).
48. V řízení o žalobě soud ustanovil žalobcům zástupce z řad advokátů (Filip Rigel, advokát), jehož odměnu a hotové výdaje podle § 35 odst. 9 s. ř. s. platí stát. Ustanovenému zástupci žalobců přísluší za společný úkon při zastupování dvou nebo více osob za každou takto zastupovanou osobu mimosmluvní odměna snižovaná o 20% [§ 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, dále též „advokátní tarif“]. Zástupce žalobců učinil v řízení o žalobě 2½ úkony právní služby [převzetí a příprava zastoupení (přičemž první porada s klientem byla nahrazena vzhledem ke krátké lhůtě pro doplnění žaloby nahlédnutím do soudního spisu – k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2011, č. j. 6 Ads 132/2011 - 93), doplnění žaloby a doplnění návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě; § 11 odst. 1 písm. b), a písm. d), odst. 2 písm. a), odst. 3 advokátního tarifu]. Mimosmluvní odměna za jeden úkon právní služby činí částku 3.100,-- Kč [§ 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5 advokátního tarifu], po snížení podle § 12 odst. 4 advokátního tarifu pak za každého ze žalobců 2.480,-- Kč, tj. za všechny zastupované žalobce celkem 7.440,-- Kč (3 x 2.480,-- Kč) za jeden úkon právní služby. Dále zástupci žalobců přísluší také paušální náhrada hotových výdajů za 3 úkony právní služby ve výši 900,-- Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Celkem tedy činí odměna ustanoveného zástupce 19.500,-- Kč [odměna za 2, 5 úkonů právní služby 19.500,-- Kč (2,5 x 7.400) a náhrada hotových výdajů za 3 úkony právní služby 900,-- Kč (3 x 300)]. S ohledem na skutečnost, že zástupce žalobců je plátcem daně z přidané hodnoty, je nutné přičíst tuto daň ve výši 4.095,-- Kč k vypočtené odměně. Částka 23.595,-- Kč bude soudem ustanovenému zástupci žalobců vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
49. Soud nemohl zástupci žalobců přiznat jím požadovanou další paušální náhradu hotových výdajů (viz list číslo 65 soudního spisu), neboť dle ustálené soudní praxe (z poslední doby srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 10. 2016, č. j. 25 Cdo 173/2016, či usnesení téhož soudu ze dne 29. 11. 2012, sp. zn. 25 Cdo 1483/2011, ze dne 24. 6. 2013, sp. zn. 32 Cdo 3295/2012, ze dne 7. 3. 2014, sp. zn. 21 Cdo 42/2014, 21 Cdo 43/2014, ze dne 21. 5. 2014, sp. zn. 29 Cdo 239/2014, nebo ze dne 30. 9. 2014, sp. zn. 25 Cdo 1610/2014, popř. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 7. 2018, č. j. 5 Azs 129/2018 – 53, bod 45, či usnesení téhož soudu ze dne 26. 6. 2018, č. j. 9 Azs 139/2018 – 34, bod 23, ze dne 7. 6. 2018, č. j. 7 Azs 196/2018 – 28, bod 15, etc.) za společné úkony při zastupování více osob přísluší advokátu ke každému úkonu pouze jedna paušální náhrada hotových výdajů. V zájmu objektivity je však třeba připustit, že otázka, kolik paušálních náhrad hotových výdajů přísluší advokátu

zastupujícímu více účastníků, byla v minulosti v soudní praxi řešena nejednotně. Podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu zahrnuje paušální náhrada hotové výdaje na vnitrostátní poštovné, místní hovorné a přepravné. Tato paušální náhrada má zjednodušit výpočet nákladů právního zastoupení, aby nebylo třeba evidovat a dokládat drobné výdaje pravidelně spojené s poskytováním právních služeb. Z paušální povahy náhrady pak vyplývá, že v konkrétním případě mohou být skutečné náklady nižší či vyšší. Při určení paušální náhrady normotvůrce patrně vycházel z průměrných výdajů, které jsou s poskytnutím jednoho úkonu právní služby obvykle spojeny. S ohledem na paušální povahu náhrady pak není významné, že při zastoupení více osob uvedené náklady mohou (ale nemusí) být vyšší. Tato úvaha vede k závěru, že za společné úkony při zastupování více osob přísluší advokátu ke každému úkonu pouze jedna paušální náhrada výdajů. Ve prospěch tohoto výkladu svědčí i dikce § 13 odst. 4 advokátního tarifu, dle něhož paušální náhrada výdajů činí částku 300,-- Kč na jeden úkon právní služby, neboť i v případě, že advokát zastupuje dva a více účastníků a provede při tom nějaký úkon právní služby, jde stále o jeden úkon (shodně srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 7. 2014, sp. zn. 25 Cdo 1610/2014).

50. Stejně tak zástupcem žalobců požadované parkovné (15,-- Kč) je již zahrnuto v paušální částce náhrady hotových výdajů advokáta stanovené § 13 odst. 4 advokátního tarifu (k tomu srov. shodně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2018, č. j. 2 Ads 326/2017 – 55, bod 20, či usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 24. 9. 2014, sp. zn. 4 To 54/2014, ECLI:CZ:NS:2014:4.TO.54.2014.1, dostupné na http://www.nsoud.cz/Judikatura/judikatura_ns.nsf/WebSearch/37AF7B182589386DC12580A6004B8262?openDocument&Highlight=0),).
51. Taktéž soud nemohl ustanovenému zástupci žalobců, který je advokátem sídlícím v Pardubicích, přiznat náhradu cestovních výdajů a náhradu za promeškaný čas (15 min. na cestě) za cestu osobním automobilem z kanceláře (Teplého 2786, 530 02 Pardubice) k soudu (Na Třísle 135, 530 02 Pardubice) a zpět (2 x 2, 5 km) ve výši 146,-- Kč, neboť úkon právní služby, s nímž souvisely požadované náklady, byl činěn v rámci jednoho města, které má velmi dobrou dopravní obslužnost a umožňuje též přesun advokáta ze sídla advokátní kanceláře k soudu městskou hromadnou dopravou [např. linka MHD číslo 5 (3 km ze zastávky Teplého do zastávky Krajský úřad, délka cesty 10 min, v podrobnostech viz např. <http://www.dpmp.cz/#vyhledat-spojeni>] za standardních podmínek [srov. § 14 odst. 1 písm. a), odst. 4 advokátního tarifu]. Lze tedy shrnout, že náklady na cestu k soudu osobním automobilem nebyly vynaloženy účelně, jak to vyžaduje § 13 odst. 1 advokátního tarifu, neboť k cestě mohla být využita městská hromadná doprava, přičemž výdaje na místní přepravné jsou zahrnuty v již přiznané paušální náhradě hotových výdajů (viz § 13 odst. 4 advokátního tarifu). Pokud jde o náhradu za promeškaný čas (15 min.), pak Ústavní soud již v nálezu ze dne 23. 9. 2005, sp. zn. IV.ÚS 215/05, zdůraznil, že z advokátního tarifu jasně plyne, že „*vznik nároku na náhradu za promeškaný čas je limitován časově, a to v § 14 odst. 3 advokátního tarifu, podle kterého není-li dohodnuto jinak, činí náhrada 100,-- Kč za každou započatou půlhodinu. Jinak řečeno, advokát přemísťující se ze svého sídla nebo bydliště promešká vždy touto cestou určitý čas (advokát se proto může dohodnout s klientem i na jiném uplatnění náhrady, např. za každou započatou minutu), z hlediska vzniku nároku na náhradu mimosmluvně je však rozhodující, zda toto promeškání činilo minimálně půl hodiny či nikoliv*“. V daném případě však, jak bylo uvedeno výše, trvala cesta tam a zpět jen 15 minut, a proto nárok na náhradu za promeškaný čas zástupci žalobců nevznikl. Shodně jako v nyní projednávané věci rozhoduje zdejší soud ve všech skutkově obdobných případech a činí tak i ostatní soudy, přičemž jejich praxi akceptuje i Ústavní soud [srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 24. 1. 2017, sp. zn. II.ÚS 3148/16, usnesení Ústavního soudu ze dne 1. 9. 2016, sp. zn. II.ÚS 1546/16, usnesení Ústavního soudu ze dne 24. 5. 2016, sp. zn. I.ÚS 627/16, usnesení Ústavního soudu ze dne 19. 1. 2015, sp. zn. III.ÚS 3266/15, usnesení Ústavního soudu ze dne 9. 4. 2015, sp. zn. I.ÚS 3987/14, usnesení Ústavního soudu ze dne 29. 4. 2010, sp. zn.

I. ÚS 2599/09, či usnesení Ústavního soudu ze dne 27. 1. 2010, sp. zn. III. ÚS 3119/09, k němuž je možno poznamenat, že v tehdy řešené věci se sídlo advokáta nacházelo v Ostravě a advokát tvrdil, že cesta ze sídla jeho advokátní kanceláře na Okresní soud v Ostravě, kde vykonával úkony obhajoby, trvala skoro 40 minut, přičemž soudy dospěly ke shodnému závěru jako soud v nyní projednávané věci].

52. O přiznání odměny a náhrady hotových výdajů ustanoveného advokáta podle ustálené soudní praxe rozhoduje soud (stejně jako o náhradě nákladů řízení) z úřední povinnosti. Z toho pak vyplývá, že není návrhem ustanoveného zástupce vázán, rozhoduje jediným výrokem, tedy nezamítá případný návrh v rozsahu, v němž mu nevyhověl (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 7. 2014, sp. zn. 25 Cdo 1610/2014). Připomenout je na tomto místě možno i v judikatuře Ústavního soudu fixovaný závěr, že advokát zápisem do seznamu advokátů dal z ústavního hlediska předběžný souhlas (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci van der Mussele proti Belgii ze dne 23. listopadu 1983, série A. č. 70) mimo jiné k tomu, že v tomto ohledu bude omezeno (za výhody současně poskytované) jeho právo na zisk z podnikání (čl. 11 Listiny), a tím ve své podstatě i podnikání samotné (čl. 26 Listiny). Toto omezení není pojmáno za rozporné s ústavním pořádkem, jestliže odpovídá principu proporcionality, a zásadní průmět do sféry základních práv či svobod nemá.
53. Závěrem soud pro případ, že by se žalobci domáhali překladu rozsudku do svého mateřského jazyka, zdůrazňuje, že z žádného ustanovení upravujícího řízení před správními soudy (včetně ustanovení o. s. ř., jichž se v souladu s § 64 s. ř. s. použije přiměřeně) nevyplývá povinnost soudu překládat účastníkovi řízení soudní rozhodnutí do jeho mateřského jazyka, popř. jazyka, který ovládá, a to tím spíše je-li tento účastník tak, jako je tomu v tomto případě, zastoupen advokátem, který zcela nepochybně český jazyk ovládá a kterému (nikoli žalobci) je rozsudek doručován. Pouze rozhodnutí soudu v českém jazyce je zněním autentickým. Není povinností soudu zasílat účastníkovi řízení překlad takového rozhodnutí do jeho mateřského jazyka (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2005, č. j. 2 Azs 168/2004 – 52, ze dne 21. 6. 2006, č. j. 3 Azs 156/2005 – 47, ze dne 11. 10. 2006, č. j. 6 Azs 412/2005 – 65, ze dne 17. 2. 2006, sp. zn. 8 Azs 85/2005, ze dne 10. 11. 2012, č. j. 6 Ads 58/2010 – 178, či usnesení ze dne 29. 8. 2014, č. j. 5 Azs 98/2014 – 15). K otázce výkladu čl. 37 odst. 4 Listiny v souvislosti s písemnostmi, které soud účastníkům zasílá během probíhajícího soudního řízení, přistoupilo také plénum Ústavního soudu ve svém stanovisku ze dne 25. 10. 2005, sp. zn. Pl. ÚS – st 20/05, č. 485/2005 Sb. ÚS. Ústavní soud zde dospěl k závěru, že gramatický výklad čl. 37 odst. 4 Listiny „je zcela jednoznačný a svědčí pro nutnost tlumočení při ústní komunikaci účastníka řízení neovládajícího český jazyk se soudem. Nutnost překladu písemností, včetně rozhodnutí soudu, však gramatickým výkladem dovodit nelze. Logický výklad za použití argumentu a simili vede k témuž výsledku. To proto, že obsah čl. 6 odst. 3 písm. e) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), ač je omezen co do uplatnění toliko na trestní řízení, je co do rozsahu zaručeného práva srovnatelný s čl. 37 odst. 4 listiny.“

Poučení:

Rozsudek, který byl doručen účastníkům, je v právní moci.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 29. srpna 2018

Aleš Korejtko v. r.
samosoudce